



*Kõrvaloleval fotol on tabatud hetk, mil laps mängib oma vesivärvidega ja tema ema askeldab seal lähedal – sellest tunnistab ema vari seinal.*

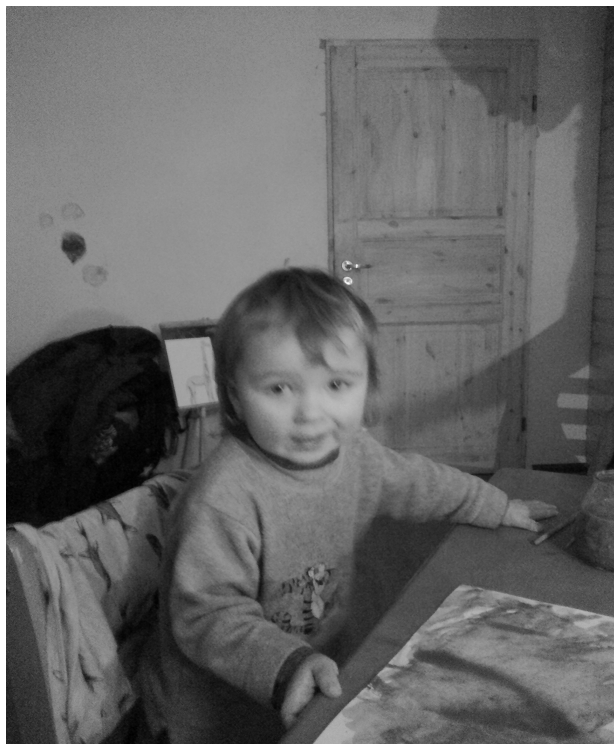
*Maikuu teisel pühapäeval peetakse emadepäeva.*

*Peetakse eriliselt meeles kõiki neid, kes on selle raske ja rõõmsa töö endale võtnud: olla ema. Ja peetakse meeles neid tublisid emasid, keda on edutatud vanaemadeks. Ja edasi vanavanaemadeks. Ja miks mitte meeles pidada ka kõiki ristiemasid. On ju tihti nemad need, kes kasvatavad inimeses usku, õpetavad teda tundma ja armastama Jumalat. Ja tihti on nemad need, kes oma ristiema kohuseid täites paluvad oma ristilapse eest.*

*Nii hea on teada, et sul on ristiema, kes on sind oma palvetega toetanud. Ja – oh imet! - võib tunda, et need tema palved kannavad sind jätkuvalt ikka edasi. Isegi kui ristiema on juba lahkunud ja sa ise ammu suureks saanud.*

*Lahkuvad ka lapsed. Nad kasvavad suureks ja lähevad oma teed. Niisugune on juba kord elu seadus. Aga emad jäävad ikka oma laste juurde ning laovad aluse suurtele võimalustele.*

*Ehk saab paarikümne aasta pärast teha uue foto? Suureks saanud laps laua taga. Ja ema teda varjuna saatmas.*



## EMA ARMASTUS EI KUSTU

EMA - see pealtnäha lihtne kolmetäheline sõna eesti keeles sisaldab endas tohutult palju. Iga laps teab, et tema ema on parim inimene maailmas, inimene, kellega oma rõõme ja muresid jagada. Ema süles on alati turvaline ja hea. Mäletan, et olin 20-aastane, kui mu ema mind autos veel oma põlvedele istuma võttis. Sõitsime siis ühiselt Veneveresse. See mälestus temast ei unune kunagi. Emaga seostub nii palju head. Tema armastus ei kustu. See armastus on kordumatu, ainulaadne ja mitte millegagi võrreldav. Maailmas on palju asju, mis võivad olla pealtnäha ilusad ja meeldivad, kuid ema armastust see kõik paraku ei korva.

Piiblist Esimese Moosese raamatu 4 peatükist leiame jutustuse inimkonna esimesest emast Eevast, kes tuues ilmale esiklapse Kaini, rõõmustab ja tunnistab: „Ma olen Issanda abiga mehe ilmale toonud.” (1.Ms. 4:1) Emadus on seega midagi sellist, mida peab ise kogema. Me võime vaid oletada, milline oli Eeva emana. Need vähesed viited, mida Piibli jutustus meile edasi annab, laseb aimata, et ta oli uhke oma poegade üle ning nad Aadamaga õpetasid mõlemale pojale töökust, sest Aabelist sai lambakarjane ja Kainist põllumees. (1.Ms. 4:2)

Tänapäeva kiiresti muutuv maailmas on ema ja emaduse olemus peaaegu muutumatuks jäänud ja on tore, kui aastast on üks päev, mis on pühendatud ainult teile, kallid emad, vanaemad ja vana-vanaemad. Toogu see pidulik päev teile rõõmu, meelekindlust ja tahte jõudu - ühesõnaga olge lihtsalt tublid!

MEELDEJÄÄVAT EMADEPÄEVA!

„Elulätte” toimetis.

# LEERIMAJAS VEERESID VÄRVILISED MUNAD

**16. aprillil kogunesid leerimaja teise korruse saali 9 vahvat pühapäevakooli last ja mõned täiskasvanud, et üheskoos maha pidada üks tore värviliste munade veeretamise võistlus.**

Usinad lapsed olid juba varakult munade eelmisel päeval sibulakoorte abil pühadepäraseks värvitud. Toimus ka ilusama muna valimine ning munade nimekonkurss. Meisterdatud munadele andsid hindede täiskasvanud 5 palli süsteemis. Ilma punktideta ei jäänud keegi, kõik olid väga tublid. Selliste ürituste puhul ei olegi tähtis mitte võit vaid just osavõtt, mida tunnistasid ka lapsed ise. Kõige suuremat löbu valmistas kõigile munade veeretamine kauguse peale. Ahjude kütja onu Jaanuse ja tädi Sirje palusid lapsed viisakalt kohtunikeks. Oli väga lõbus. Lõpetuseks said kõik osalejad väikesed meened ja siis istuti ühiselt pidulauda, et maiustada kohupiima pontšikute ja suure 4,5 kg. küpsisetordi, šokolaadi ja muu suupärasega.

Suured tänud kõigile osalejatele ja kaasapalvetajatele! Jätkugu teil ikka jõudu!

Kadrina koguduse  
pühapäevakooli õpetaja:  
Karin- Kristel.

## VASTUPANU IV OSA

Kaupo haaras koridorist jope, mille sisetaskus teadis olevat väliskusse võtit ja tormas majast ummisjalga välja. Ainult ära siit, kuhugi kaugemale, et midagi ei kuuleks ega teaks. Aga kuhu minna? Bussijaama, jalgpalliväljakule, Veiksi juurde tagasi või hoopis vaksali? Poiss otsustas raudteejaama kasuks, sest sinna oli tee kõige lähem.

Oli pühapäevane pärastlõuna ja enamuse inimese veetis aega oma perede seltsis. Sellele mõeldes tahtis Kaupo süda rinnus valust lõhki minna. Pere või midagi? Ta peas vasardas ikka veel Mäksi poolt öeldu, et tema papsil on maailma kõige igavam amet ja et suurim häbi on olla kirikuõpetaja poeg.

Kaupo hakkas jooksma, ära, ära, ainult ära. Nii jõudis ta jaamahooneni, tõmbas selle ukse pärani lahti ja astus kiiresti sisse. Jaamahoone pinkidel istusid siin ja seal mõned inimesed. Poiss suundus teadlikult kõige tagumise pingi poole. Õnneks ei istunud sellel kedagi ja seal oli võimalik rahulikult oma mõtteid pisut koguda. Ta tõmbas käega üle pisaratest niiske näo ja püüdis hingamise rütmi tagasi saada. Kui Kaupo oli veidi rahunenud, hakkas ta huviga ringi vaatama. Äkki näeb mõnda tuttavatki?

Kaupo mäletas hästi, et kui ta veel väiksem oli, sai siin vanapapa Lembituga mitu korda käia, ainult et siis tundus jaamahoone lagi kuidagi palju roosam ja kõrgemal olevat ning ka inimesed tundusid pinkidel istudes palju suurematena. Poiss kõhatas, sest kurku oli tekkinud mingi kummaline klomp, millest see aga tuli, seda Kaupo parasjagu ei mõistnud. Kui ta siis jälle tõusta tahtis, avanes äkki jaamahoone uks ja sisse astus üks vanem kaabulotti kandev meesterahvas ning kohe täitus ootesaal vängest alkoholihaigusest. Isegi pinkidel istuvad inimesed krimpsutasid vastikustundest nina ja üks väike mustade punupatsidega tüdrukutirts surus end nagu vaistlikult veel rohkem enda kõrval istuva isa ligi. Kaupo oleks kõik andnud, et ka praegu nii oma papsi kõrval istuda, end tema vastu suruda ja nii teineteisele lohutust pakkuda. Aga ei. Miski mässas noormehe sisemuses sellele kujutluspildile ägedalt vastu. Sageli oli Kaupo isa rääkimas kuulnud, et kui mõni mõte rusub ja ei lase olla, siis tuleb kohe Jumala poole hüüda, kuid kuidas seda teha ja pealegi veel siin-teiste inimeste nähes? No on alles jama, hakka või jälle uluma!

Vänge alkoholilehk pani poisil pea kergelt ringi käima ja ta otsustas end natukeseks välja tuulutama minna. Eneselegi ootamatult avastas ta, et kõnnib kodu poole. Kas minna ja pidada isaga maha üks tõsine vestlus, rääkida talle oma tunnetest? Kaupo seisatas, pöördus siis ümber ja hakkas jaamahoone poole tagasi sammuma. Ei. Mida veel? Kas ta siis polegi juba mees ja mehed ju teadupärast ei räägi oma tunnetest. Ta oli juba uuesti jaamahoonesse sisenemas, kui keegi talle ootamatult käe õlale pani. Kaupo pöördus ehmunult ümber ja ta silmad läksid imestusest suureks-see oli tema isa.

„Oh, poeg, arvasin, et leiangi su siit. Tule,

lähme siit ära, räägime. Kiirabi arst ütles, et nad jätaavad ema paariks päevaks haiglasse jälgimisele. Midagi tõstis ei olevat, lihtsalt ületöötamisest tekkinud vereringe häired.”

Kaupos tõstis pead trots: „Mida sina ka sellest tead, paps! Sa pole ju arst.”

Isa vaatas poissi tõsiselt: „Poja, kas sa arvad, et ma ei mõista, kuidas see sulle kõik mõjub?”

„Paps, sa ei mõista elus tegelikult pooli asju. Noh, kus see su Jumal siis nüüd on? Miks laseb ta halbadel asjadel juhtuda? Mida on ema kurja on teinud?”

Mait raputas pead ja vastas: „Ei, Kaupo, vaata sa saad praegu asjadest väga valesti aru. Jumal ei ole kohe kindlasti ema haiguses süüdi, veelgi enam, on lausa kuritegu kõikides inimeste kannatustes Jumalat süüdistada.”

„Mhmm? Ei saa aru.”

„Just nimelt, ema on endale tööga lihtsalt liiga teinud ja peab nüüd haiglas paar päeva kosuma ning meil sinuga tuleb kodus hakkama saada.”

„Aga, kui ma lähen praegu bussijaama ja pöörutan linna tagasi ning ütlen sulle, et ma ei tahagi koju tulla, mida sa siis teed? Kas võtad tagumiku siinsamas paljaks ja annad kohe kere peale või?”

„Poiss, ma keelan sul avalikus kohas nii rääkida! Me peame tõsiselt vestlema. Kõnnime koju ja püüame koos mingi lahenduse leida. Kaupo, ole nüüd ometi mõistlik! Sa oled juba suur poiss.” Kaupo seisatas taas ja kaalus hoolega seda, mida isa oli öelnud. Jah, tõepoolest, kes teda seal linnas nii väga ootaks? Aga mäss hinges kõigi ja kõige vastu ei tahtnud veel kuidagi alla anda.

Nad hakkasid isaga koos jälle kodu poole minema. Mait sundis end pead selgena hoidma. Ka temale oli juhtunu sügava jälje jätnud. Mõte Margiti kaotamisest tundus ju võimatuks, peaaegu absurdseks. Peas vasardasid kummalised mõtted, sellised, millele Mait polnud veel kunagi varem mõelnud. Alles eile õhtupoolikul oli kõik korras olnud. Abikaasa oli näitering juhendama läinud igati heas meeleolus ja nüüd? Mitte miski ei viidanud tänasele terviserikkele.

„Paps?”

„Mhmm?”

„Anna mulle jälle andeks!” sosistas Kaupo. Ta hääli kõlas peaaegu kumedalt ja kusagilt kaugelt. „Oh, Kaupo, Kaupo. Ma ju saan väga hästi aru, kui emotsioonid vahel üle pea kasvavad. Tead, poiss, just nüüd peame meie tugevad olema. Oleme seda kasvõi ema pärast ja näitame, et olukorrad ja ajad meid ei murra, et on keegi, kelle poole me võime alati hüüda. Vaata, poiss, oma elu jooksul olen ma küll ühest asjast aru saanud- kui meid ei kannustaks armastus oma lähedaste vastu, poleks elu suuremat mõtet. Me lihtsalt elaksime ja olekski kõik.”

„Ah, paps, jälle see armastuse jutt, aga rõõmusta pealegi, sest täna ma isegi kuulan sind.”

„Tore teada,” vastas Mait ja pilgutates seda öeldes Kaupole kavalalt silma. *Järgneb...*

Karin-Kristel Hansson.

Maikuus ilmub kaks „Elulätte“ numbrit. Jääge meiega!

Meelis-Lauri Erikson,  
mlerikson@gmail.com

Karin-Kristel Hansson,  
karin.hansson@mail.ee

### KÜTAME KIRIKUT!

Annetused kahe soojuskiirguri ostmiseks kirikusse:  
Swedbank EE342200221066429598

EELK Kadrina Katariina kogudus

